

Miklya Zsolt

KIS MAGÁNPOKOL

Az emberélet útjának felén
Túl is van káosz, célszerű nyitottan
Eltévelyedni, útvesztők terén
Nem vagyok túl jó, odáig jutottam,
Mint ezerkilencszáznyolcvan nyarán:
Táskám a vonatablakon kidobtam.
Nem láttunk túl a laktanya falán,
Bár átjárásunk volt, a lázadásunk
Hamar elült, nem volt egy hurrikán.
Számít, hogy sírt vagy fedezéket ásunk,
Homokzsákot rakunk a víz köré,
Hogy szét ne hordja azonnal a házunk,
S míg emelkedik a vízszint, a lé,
A parton állva várjuk, hogy megáll,
Vagy túlcsondul benne az emberé,
És utolér a parttalan halál?
Nem számított, hogy győz a félelem,
Hogy védtelenek vagyunk, úgy talál
Fedezék, fegyver nélkül, hirtelen,
Derült égből a villámló parancsnok
Ideig-óráig volt idegen,
Gyorsabban ismerős lett, mint a mancsok
A vályútér teázó-asztalán.
Ellenszegültem, nem kívántam rangot,

Sem rendet, bennünk sem volt rend talán,
Hogy megtaláljuk, nem segített senki,
Hogy élen járjunk, főleg nem. Csupán
A rendetlenség volt a rend. Kimenni
Nem tudtunk, csak belül merészkedett
Ki rémidentitás gyanánt a semmi.

Világot védő homogenitás
A századunk egy úton tartó elve,
A párttal-néppel-egy-út-entitás,
Legyen bár annyiféleképp rühellve,
Élenjáró századot úgy teremt,
Mint pakli: legyen jól összekeverve.
Egyenként jött, egyenként megjelent,
Egyenruhába bújt a sok civil,
Kinek fogalma sincs, hogy mi a rend,
Ha stokit lát, már attól bepisil,
De beszarni csak akkor fog, ha kint
Hagy mindent, ami fontos bent, s ha ír,
Se tudja, hogy miért, az én-kabint
Miképpen hagyja el a semmiért.
A stréberséggel túllöttem megint,
Nem fogtam fel időben, hogy kimért
És kimérő is egyaránt fogoly,
S ha megszívatnak is, az istenért,
Csak funkcióöröm, magánpokol.
Míg élenjáró századot akar
A százados, s mindenki gyakorol,
A század és tagszervezet bizarr
És formabontó terven dolgozik,
Hogy szabadulna, mindent kiagyal,
Programba szedve civil vágyait.
Civilszapot érez a százados,
De gondolja, bedobja a csalit,
Nagy lesz az osztó, és a hányados
Eltörpül majd a hozadéka mellett.
Testvér-tagszervezet? Csodálatos.

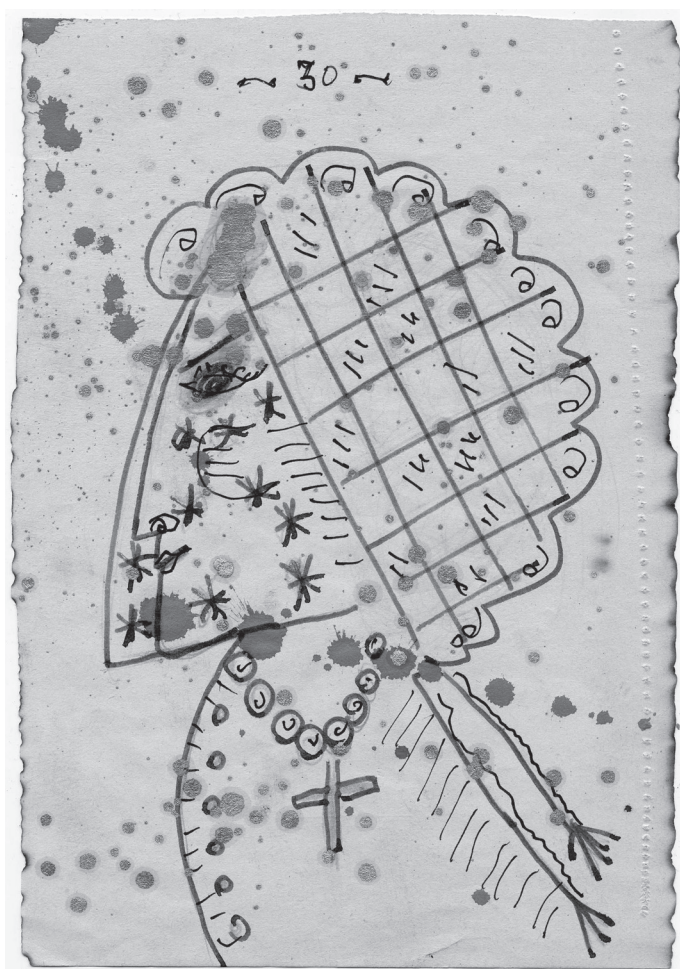
Meg kosárlabda-parti? Ja. Ez kellett.
Feltételem: a körletrend legyen
Száz százalék. Jóváhagyom a tervet.
Naivak voltunk, vagy csak hirtelen
Felindulásból lettünk mániásak?
Úgy raktunk rendet, mintha szerelem
Fűtene minket, úgy várnánk a társat,
Jöjjön be hozzánk, üljön le közénk,
Dolgoztunk híven, egyikünk se fáradt,
Itt szép a boldog, s boldog, aki szép.
Körletrend? Ez a szar? Egy óra múlva
Visszajövök. Ugye tudják, miért?
Még mindig azt hittük, hogy átfordulhat,
Jóindulattá válik az ígéret.
Nem értik? Maguk semmit se tanulnak?
Még egy óra. Leköltözik a körlet
Az udvarra. Akár csak idefent,
Úgy álljon lent is minden. Időt mérek.
Levittünk stokit, vaságyat, a rend
Szépen alakult, fel is söprögettünk,
Egy falevél a földön nem pihent,
És jött a százados, örült helyettünk.
Öt perc késés. Mit képzelnek maguk?
Civil bagázs. Megbánják még a tettük.
Itt más a rend. Maguk rá a tanúk.

Tanúk voltunk, tanultunk valamit,
De alighanem másképp értelmeztük.
A százados geci. A dinamit
Nem robban kisebbet. Azt sérelmezzük,
Hogy szavát szegve kibaszott velünk.
Bár nem így írtuk, kicsit átneveztük
A csúnya szavakat, volt emberünk,
Ki jogásznyelven írta le, a lényeg,
Kilép a KISZ-ből tagszervezetünk.
A kollektív kilépés durva vétek.
Országos botrány, hogyha kiderül.
Ez zendülés, elvtársak, ez már tényleg

Több a soknál. Hát ezért menekül
Mindenki innen, mert a civil szellem
Mételyezi a népet legbelül.
Ha így tesz a jövő értelmisége,
Elvtársaim, akkor nincsen jövőnk.
Megosztjuk őket. Meglátjuk, mivé lesz
A nagy fellángolás, ha mi jövőnk.
Bejött az ezredparancsnoki kar
Pártvonal, na és a főnökünk,
Egyenként kérdezték meg: Mit akar?
Mindenki előtt mondja ki. Ugye,
Belátja, tévedett? Mondja hamar!
Hamar történt, nem volt fél óra se,
A kollektív kilépés semmivé lett.
Négyen maradtunk kint. Ma már mese,
De akkor ebből lett a kurvaélet.
Sajnos nincsenek jogász-szavaim,
Hogy szebben írjam körbe a benn-létet.
Százados funkcióöröm, amin
A századosunk átvezetett minket.
Merényi hozzá képest, uraim,
Polgári fikció. A semmi szintet
Lépett, leselkedett *kivül-belől*,
Egyenként mindenkit magához intett.
Enyém vagy. Nekem mindenki bedől.

Akkor dőlt be a rendszer, amikor
Az élenjárás is csak fikció lett.
A civiltempó annyit szavatol,
Mint füstölt hátsó csülökkel a sólet.
Nem lesz kóser. Csupán az élvezet,
Ízlelőbimbóink elégülése,
Mi előre és nem félre vezet.
A százados magunkra hagyott minket.
Inkább saját levükben főjenek,
Engedély nélkül elhagyni a szintet
Úgysem lehet. Nem bottal ver a semmi,
Üressé válik lassan a tekintet,

Már mindegy, kimenni vagy nem kimenni,
Szíved ürese, nézd csak, gyakorol,
Egyszerre, menetütemben kezd verni
a civil terv, az Iskola, Sehol,
Bébé, Merényi, Medve, semmi-ág,
Arcodba csap, és egyre csak okol
A nincs, a lesz, a széthulló világ,
Hogy veled együtt úgylis leszerel,
Csak még egy árvíz, homokóra-gát,
Sínek melletti táska. Túl leszel.

© Falcsik Mari pályaműve, grafikus: Syporca Whandal